

[Fr. Dalgaard.]

man derfor i dette specielle Tilfælde vilde lade almindelig Stemmeferhed inden for Nævningerne være afgørende, saaledes at naar blot 7 har stemt for denne eller hin Retsvirkning, var det tilstrækkeligt. Men ogsaa her synes jeg, der er Grund til at spørge, om det er nødvendigt at forlade Princippet om, at der skal mere end 7 Stemmer, altsaa mindst 8 Stemmer, inden for Nævningerne til at træffe Beslutning om en Retsvirkning. Jeg kan godt se, at der er Forskel paa de to Ting, men jeg synes dog alligevel, at der kunde være Anledning til nærmere i Udvalget at drøfte, om man skal forlade Kravet om mindst 8 Stemmer og gaa over til almindelig Stemmeferhed. Jeg tror, at der om disse meget gennemdrøftede Spørgsmaal er Mulighed for at naa til en god Løsning.

Jeg skal nu forlade denne Side af Lovforslaget og vende mig til den anden Hovedændring, som den højtærede Justitsminister har foretaget, det angaar nogen Begrænsning i Offentligheden og dermed i Pressens Adgang til at beskæftige sig med Sager, der foregaar for en Domstol. I Forvejen har vi i Retsplejeloven Bestemmelser, som i visse Tilfælde udelukker den Offentlighed, der jo er et Grundlovskrav, den Offentlighed, der er et af Hovedprincipperne i hele Retsplejeloven. Hovedregelen er, at Retsmøder, saa snart en Sag er kommet til Retten, er offentlige, men i § 29 har man nogle Indskrænkninger i denne Offentlighed. Efter den gældende § 29 kan Retten undtagelsesvis bestemme, at Dørene skal lukkes af Hensyn til Sædeligheden, af Hensyn til Statens Forhold til fremmede Magter eller af Hensyn til Spørgsmaalet om Ro og Orden i Retslokalet. Endvidere er der efter de gældende Bestemmelser i Straffesager Adgang til *undtagelsesvis* at lukke Dørene, naar der er Tale om en sigtet (tiltalt) under 18 Aar, og med Hensyn til Retshandlinger, som finder Sted uden for Domsforhandling, naar særegne Omstændigheder giver Grund til at antage, at Retsmødets Offentlighed vil være til Hinder for Sagens Oplysning. Domme skal altid afsiges i et offentligt Møde. Det er de Bestemmelser, vi har i Retsplejeloven om, i hvilke Tilfælde Dørene kan lukkes. Nu har Retsplejeudvalget enstemmigt indstillet til Justitsministeren, at der i visse Tilfælde gives Dommeren uvidet Adgang til at bestemme, at Dørene skal lukkes. Denne enstemmige Indstilling har den højtærede Justitsminister fulgt, idet han har ændret § 29, for saa vidt angaar Straffesager, paa en saadan Maade,

at Dørene kan lukkes i flere Tilfælde. Jeg gør opmærksom paa, at der i § 29, som den foreslaas nu, med Hensyn til Straffesager uden videre bestemmes, at i en Række Tilfælde, det er fire, kan Dørene lukkes. I den gældende Retsplejelov er der Tale om *undtagelsesvis* at lukke.

Efter Retsplejeudvalgets Indstilling, som den højtærede Justitsminister altsaa følger, bliver der ikke givet denne Begrænsning, der er kun Tale om, at naar Retten skønner det, lukkes Dørene i de fire Tilfælde. Af de fire Tilfælde har vi de to i Forvejen, nemlig 1) naar sigtede (tiltalte) er under 18 Aar — det giver ingen Anledning til Bemærkning, og der er sikkert ingen, der har Tilbøjelighed til at ændre dette — og 4) med Hensyn til Retshandlinger, som finder Sted uden for Domsforhandling, naar særegne Omstændigheder giver Grund til at antage, at Retsmødets Offentlighed vil være til Hinder for Sagens Oplysning — heller ikke det Spørgsmaal er der Grund til at komme ind paa. Men der foreslaas saa to nye Punkter, i hvilke man efter Rettens Skøn kan lukke Dørene, uden at der i øvrigt er givet særlige Begrænsninger, nemlig Pkt. 2:

„naar særegne Omstændigheder giver Grund til at antage, at offentlig Forhandling vilde tilføje de ved Forbrydelsen forurettede eller Vidner en uforholdsmæssig Krænkelse“.

Den Tankegang, der ligger til Grund for dette Forslag, er efter min Mening rigtig og sund. I mangfoldige Tilfælde vil Folk, der bliver indblandet i en Retssag som Vidner eller paa anden Maade, men ikke som sigtede eller tiltalte, være brøstholdne ved, at det Møde, hvortil de tilsiges, er offentligt, idet der paa mange Punkter kan være en uforholdsmæssig Krænkelse for dem, men det skal de naturligvis dokumentere. Retsplejeudvalget har nævnt de meget aktuelle Tilfælde, vi i den senere Tid har oplevet, hvor forskellige træske Kvinder i lang Tid har udnyttet mandlige Ofre, har pumpet dem for Penge. De véd noget om dem, som de siger, de vil komme frem med, det ønsker de vedkommende ikke, og saa har de i adskillige Tilfælde betalt mange Penge — de tør ikke komme til Politi og til Ret, fordi de ikke vil have deres Navn ud. Fra den allerseneste Tid har man Eksempler paa, at Folk, der har været Genstand for denne meget kedelige Forbrydelse, Afpresning, har betalt i Stedet for at søge Beskyttelse. Saadanne Mennesker har man her ønsket at give en Beskyttelse, og man har formuleret det paa den Maade, at man siger:

„naar særegne Omstændigheder giver